

Στήθετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικ. Β' 15.

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 20 Ἰουνίου 1935 (Π.Ο.Η.)

Ἔτος Θ'. Ἀριθ.— 210— Τιμὴ Φύλλου Δραχ. 1

Γραφεῖα : Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ 4 μελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Διὰ τὰ λυτρωθῶμεν ἀπὸ τὸ ἄγχος

ΕΝΑΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΟΥ ΟΔΗΓΕΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀπὸ τὴν ἀποφράδα ἡμέραν ὅπου μία μεγάλη μερίς τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ ἐρρίφθη μὲ ἀσυνήθιστον διὰ τὴν ἐποχὴν μας μισαλλοδοξίαν εἰς μίαν περιπέτειαν τῆς ὁποίας τὸ τέρμα ἀκόμη δὲν ἦλθε, ἔχουν περάσει τέσσαρα καὶ ἡμισυ ἔτη. Κανεὶς πλέον ἐκ τῶν Ἑλλήνων ποῦ ἐξακολουθοῦν νὰ συντηροῦν τὴν ἐπαφὴν τοῦ μὲ τὴν ζωὴν δὲν ἀγνοεῖ τὴν κατάστασιν τῆς ἀξιοθρηνητοῦ καταπτώσεως εἰς τὴν ὁποίαν ἔφθασεν ἡ Ἑλλάς μὲ τὴν ἐναρξιν τῆς καταδιώξεως τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων πολιτῶν, εἰς τοὺς ὁποίους σκωπτικῶς ἀποδίδουν τὴν ἐπωνυμίαν τῶν Παλαιοημερολογιτῶν.

Ὡς νὰ μὴ εἶχεν προηγηθῇ τίποτε ἀπὸ τὰ μεγάλα διδάγματα τοῦ παρελθόντος, ἀπὸ τὸν ἐξευγενισμόν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τοῦ ἀνθρωπίνου ἥθους, καὶ ἀκόμη ὡς νὰ μὴ ἐβάρυνεν αὐτὴν τὴν ἰδίαν χώραν μία ὑψηλὴ κληρονομία ἀρχῶν καὶ παραδόσεων δημοκρατικῶν καὶ ἀνεξιθρήσκων, ἔφθασε ὁ ἐπαίσχυντος διωγμὸς χριστιανῶν Ἑλλήνων διὰ νὰ ἀρνηθῇ τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν πνευματικὴν πρωτοπορίαν τῆς χώρας μας εἰς τὸν κόσμον.

Ἄν ἡ ἀγριανθρωπικὴ ἀρχὴ τοῦ παρελθόντος ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι διὰ τὸν ἄνθρωπον λύκος, homo hominī lupus, εἰχεν ἀποσκορακισθῇ ἀπὸ τὸν πολιτισμένον ἄνθρωπον καὶ ταφῇ εἰς τὸ κοιμητήριον τῆς ἱστορίας ἀνεπιστρεπτί, πῶς πρέπει νὰ θεωρηθῇ ἡ βδελυρὰ ἀναβίωσις τῆς ἀρχῆς αὐτῆς μεταξὺ χριστιανῶν; Διότι ἐδῶ εὐρισκόμεθα ἐμπρὸς εἰς τὴν μορφήν ἐνός φαντάσματος ἀποκρουστικοῦ καὶ ἀποτροπαίου τοῦ ὁποῖον ἤλθεν νὰ κυριαχήσῃ ἀνάμεσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν ἔχει σημασίαν ἂν ὁ διωγμὸς αὐτὸς μετεχειρίσθῃ νέους τρόπους καὶ ὅχι τὸν τρόπον τῆς ἀποτιμήσεως τῶν κεφαλῶν, ὡς ἐσυνήθιζeto εἰς τὸ παρελθόν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι,

ὅτι ἐκαινοτόμησε ὡς πρὸς τὰ μέσα. Σημασία ἔχει ὅτι ὅταν ἀφαιρῇς τὴν δυνατότητα πνευματικῆς προβολῆς καὶ παρουσίας τοῦ ἄλλου οὐσιαστικῶς τὸν σκοτώνεις. Καὶ ὅταν σκοτώσῃς τὸ πνεῦμα δὲν μένει νὰ καταλύσῃς τίποτε ἄλλο διὰ νὰ κυριαρχήσῃς πλήρως. Κανεὶς ἀκόμη δὲν ἔχει τὴν τόλμην νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ἡ ποινὴ αὕτη ἐπεβλήθη δι' ἕν ὀρισμένον ἁμάρτημα. Οἱ νόμοι τῆς Πολιτείας μᾶς λέγουν ὅτι τιμωρεῖται μόνον ἐκεῖνος ὅστις διαπράττει τὸ ἀδίκημα καὶ ὄχι γενικῶς οἱ πάντες.

Ἡ ἀρχὴ τῆς συλλογικῆς εὐθύνης, ἀρχὴ τῶν Τατάρων καὶ τῶν Μογγόλων, ποτὲ δὲ ἐπεδοκίμασθη ἀπὸ τὸν ἀνθρώπινον δίκαιον καὶ ἐκυριάρχησε μόνον εἰς τὰς σκοτεινότερας στιγμὰς τῆς ἀνθρωπότητος.

Βεβαίως ἡ παρανομία αὕτη, ἡ ὁποία δυστυχῶς ἀκόμη συνεχίζεται, ἐξωραίσθη ἀπὸ ἕνα σωρὸν δικονομικοὺς τύπους «ναὶ μὲν ἀλλά...» οἵτινες ἀπεσκοπεῖν νὰ ἀμβλύνουν τὴν ὀδυνηρὰν ἐντύπωσιν καὶ νὰ παραποιήσουν τὰ γεγονότα. Ἐν τούτοις κανεὶς δὲν ἐγελάσθη, κανεὶς δὲν ἠπατήθη ὡς πρὸς τὴν ἀληθινὴν σημασίαν καὶ βαρύτητα τῶν γεγονότων ποὺ ἔλαβον χώραν τὰ τελευταῖα ἔτη. Καὶ ἀκόμη κανεὶς δὲν ἐπίστευσεν ὅτι ἡ ἠλεκτρισμένη κοινωνικὴ ἀτμόσφαιρα τῶν καιρῶν μας ἀπὸ τὰ τόσα καὶ τόσα ἄλυτα κοινωνικά προβλήματα δὲν ἔγινεν περισσότερο ἠλεκτρισμένη καὶ τραγικὴ. Μέσα εἰς τὴν συνείδησιν τοῦ συγχρόνου Ἕλληνος δὲν δοκιμάζεται μόνον ἡ κοινωνικὴ του ὑπόστασις ἀλλὰ καὶ ἡ θρησκευτικὴ του τοιαύτη. Καὶ δοκιμάζεται ἐξ ἴσου ἡ θρησκευτικὴ συνείδησις τοῦ παλαιοημερολογίτου καὶ τοῦ νεοημερολογίτου Ἕλληνος, ἀφοῦ οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ συμβιοῦν καὶ συμπάσχουν μέσα εἰς τὸν κυκλῶνα ὄχι μόνον τῶν ὀλικῶν προβλημάτων ἀλλὰ καὶ τῶν

πνευματικῶν. Ἡ κρίσις ποῦ ὑπάρχει εἰς χιλιάδας καὶ χιλιάδας ἀνθρώπους οἵτινες δὲν ἤμπο-
ροῦν νὰ ἐκκλησιασθοῦν ἐλευθέρως καὶ νὰ ἐκ-
δηλωθοῦν δημοσίως, ἡ κρίσις λέγομεν αὐτὴ,
μεταγγίζεται εἰς ὁλόκληρον τὸ κοινωνικὸν
σῶμα.

Εἰς τὸ ἴδιο κοινωνικὸν σῶμα τὸ ὁποῖον λυ-
μαίνονται μὲ ἀρπακτικὴν βουλημίαν αἱ πολυ-
φυμοὶ αἰρέσεις καὶ τὰ ἀνθελληνικά συγκροτήμα-
τα, ἐνῶ τὴν αὐτὴν ὥραν αἱ χεῖρες τῶν ἀνθρώ-
πων ποῦ ἔχουν καὶ τὴν δύναμιν νὰ φράξουν
τὸν δρόμον εἰς τοὺς ὑπονομευτάς αὐτοὺς καὶ
τὴν θέλησιν νὰ τὸ πράξουν, παραμένουν δεμέ-
ναι. Μὴν εἰπῆτε λοιπὸν ὅτι ἡ κατάστασις δὲν
εἶναι τραγικὴ ἀφοῦ τὴν κρίσιμον αὐτὴν ὥραν
μια μεγάλη δύναμις, ἡ Ὁρθοδοξία, ἀκίνηται
καὶ δὲν λαμβάνει μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα. Καὶ ὅ-
χι μόνον αὐτό, ἀλλὰ γίνεται μία μεγάλη σα-
τανικὴ προσπάθεια νὰ τῆς νοθεύσουν τὸ φρό-
νημα—μήπως ἄραγε δὲν τὸ κατώρθωσαν;—
νὰ τὴν ὑπνωτίσουν, καὶ νὰ τῆς κάμψουν ἐκ τῶν
ἔσω τὴν δύναμιν τῆς ἀντιστάσεως. Τὰ διεθνῆ
συνέδρια τῶν Ἑκκλησιῶν καὶ αἱ παραφυάδες
τῆς κακοδοξίας τῶν διαφόρων Χιλιαστῶν, Μα-
σόνων, Εὐαγγελικῶν, Οὐνιτῶν κλπ. δὲν ἔχουν
ἄλλον σκοπὸν. Καὶ ὅλοι γνωρίζομεν πόσον σο-
βαροὶ εἶναι δι' αὐτὴν οἱ κίνδυνοι ποῦ διαγρά-
φονται διὰ τὸ ἄμεσον μέλλον. Καὶ ὅταν θὰ
παύσῃ νὰ συνυπάρχῃ ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἡ Ἑλ-
λὰς ἡ πτώσις διὰ τὴν δευτέραν εἶναι μοιραία
καὶ συντριπτικὴ. Θάνατος τὰ ὀψόνια τῆς ἀ-
μαρτίας.

Αὐτὸ λοιπὸν ποῦ κάθε ἀπλὸς ἄνθρωπος
συναισθάνεται καὶ ἀναλογίζεται μὲ δέος, κα-
λεῖται σήμερον νὰ κατανοήσῃ ἡ πολιτικὴ καὶ
πνευματικὴ ἡγεσία τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ προ-
χωρήσῃ μὲ σταθερὰ καὶ μεγάλα βήματα πρὸς
τὴν μόνην διέξοδον ποῦ ὑπάρχει. Νὰ ἀποκατα-
σταθῇ δηλ. εἰς τὸ ὑψηλὸν βᾶθρον ποῦ τῆς ἀνή-
κει ἡ Ὁρθοδοξία ἡ ὁποία ἦτο! καὶ παραμένει
ἡ μόνη σταθερὰ δύναμις διὰ τὴν ἐθνικὴν σω-
τηρίαν καὶ ἐπιβίωσιν.

Νὰ γίνῃ πῶστις ἀπὸ ὅλους αὐτοὺς ποῦ ἔχουν
τὴν πρώτην εὐθύνη διὰ τὴν πορείαν τῆς χώρας
μας, ὅτι μόνον ὅταν κλείσῃ τὸ ψυχικὸν χά-
σμα καὶ ἡ πνευματικὴ διάσπασις τῶν πολιτῶν,
εἶναι δυνατόν νὰ οἰκοδομηθοῦν τὰ μεγάλα ἔρ-
γα. Τὸ πρόβλημα δὲν ἀφορᾷ τοὺς παλαιοημερο-
λογίτας ἀλλὰ τὴν Ἑλλάδα ὁλόκληρον, ἀφοῦ
τὴν Ἑλλάδα ἀποτελοῦν αἱ ἀδιαίρετοι προσωπι-
κότητες τῶν πολιτῶν.

Ἡμεῖς ἀντιμετωπίζοντες τὸ πρόβλημα τῆς
θρησκευτικῆς ἐλευθερίας ὡς μέρος τοῦ γενικω-
τέρου Ἑλληνικοῦ προβλήματος, γνωρίζοντες
ἐκ τῆς πείρας ἰδὼν τεσσάρων καὶ ἡμῶν ἐτῶν
διωγμοῦ ὅτι ἡ στάθμη τῆς γενικῆς ὁδύνης καὶ
τῆς πνευματικῆς νοσηρότητος ἀνήλθεν αἰσθη-
τῶς μὲ τὴν συντελουμένην κακουργίαν εἰς βᾶ-
ρος τῆς Ἐκκλησίας, καὶ μὴ βλέποντες ἄλλο μέ-
σον διὰ νὰ περισωθῇ ἡ ναυαγήσασα εἰς τὸ πέ-
λαγος τῶν ἀλύτων προβλημάτων Ἑλλάς ἀπὸ

τὴν ἐπάνοδον τῆς Ὁρθοδοξίας εἰς τὴν ζωὴν
τῆς χώρας, προτείνομεν εἰς τὴν κυβέρνησιν, εἰς
τὴν Βουλὴν καὶ εἰς τοὺς ἡγέτορας τοῦ ἔθνους
νὰ συλλάβουν ρεαλιστικῶς τὸ δρᾶμα τῆς χώ-
ρας μας καὶ τῶν πολιτῶν τῆς καὶ νὰ ζητήσουν
τὴν ἀποκατάστασιν τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐλευ-
θερίας καὶ εἰρήνης. Κάθε ἡμέρα καὶ ὥρα ποῦ
περνᾷ βυθίζει τὴν χώραν εἰς τὸ χάος καὶ τὴν
ὁδηγεῖ πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Δι' ὅλους ἐκείνους ποῦ ἰσχυρίζονται ὅτι δὲν
ἔχασαν ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν τὸν ἰδανικὸν
τοῦ ἑλληνικοῦ συμφέροντος, ὅποιοι καὶ ἂν εἴ-
ναι, ὅπου καὶ ἂν εὗρισκωνται ὑπάρχει τὸ χρέος
νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ καταφύγιον τοῦ συναι-
σθηματισμοῦ καὶ νὰ λάβουν μίαν θέσιν σαφῆ
καὶ κατηγορηματικὴν. Ὅποιοι κλείσει τὰ μάτια
εἰς τὸ πρόβλημα αὐτὸ σημαίνει ὅτι ὁ ἐγωϊσμός
καὶ ἡ δειλία δὲν τὸν ἀφίνουν νὰ ἐννοήσῃ τὸν
μεγάλον κίνδυνον τῶν καιρῶν. Σημαίνει ὅτι καὶ
ὁ ἴδιος συμπαρασύρεται μὲ ἐξουδετερωμένην
τὴν βούλησιν πρὸς τὴν καταστροφὴν.

Ἐν τούτοις ὁ ἱστορικὸς κύκλος καὶ τῆς Ἑλ-
λάδος καὶ τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐκλείσει ἀκόμη.
Πρέπει νὰ σωθοῦν καὶ θὰ σωθοῦν.

Χρίστις ζῶσα

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΡΑΣΙΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Ἄν ἡ ἐποχὴ μας σεμνύνεται διὰ τὸν τεχνικὸν
πολιτισμὸν τῆς καὶ τὰ μεγάλα βήματα τῆς ἐπιστή-
μης, ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ διεκδικήσῃ τὴν πρῶ-
την θέσιν διὰ τὴν ψυχικὴν ἀνωτερότητα καὶ καλλι-
έργειαν τῶν ἀνθρώπων τῆς. Σήμερον εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους παρατηρεῖται ψυχικὴ σκλήρυνσις καὶ δι-
αστροφή τοῦ χαραινῆρος αἵτινες ὁδηγοῦν τοὺς ἀν-
θρώπους εἰς τὴν ὑπεροψίαν καὶ τὴν νοσηρότητα,
ποῦ δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀσθένεια τῆς ψυ-
χῆς. Ἔτσι βλέπομε τοὺς ἀνθρώπους νὰ κατέχωνται
ἀπὸ τοιαύτην ἐγωπάθειαν ὥστε ἡ ψυχὴ τους νὰ μὴ
ἔχῃ αἰσθανθῇ ποτὲ τὸ συναίσθημα τῆς μετανοίας
καὶ τὴν ἀνάγκην τῆς ἐξομολογήσεως. Νὰ μὴ ἔχουν
ποτὲ αἰσθανθῇ τὴν συντριβὴν καὶ τὴν ταπεινώσιν
ποῦ τόσο γόνιμος δοκιμασία εἶναι διὰ τὸν ἀνθρώ-
πον.

Εἰς αὐτὸ ἀκριβῶς τὸ σημεῖον εἶναι ποῦ αἱ πε-
ρασμέναι ἐποχαὶ ὑπερτεροῦν τῆς ἰδικῆς μας. Διὰ
νὰ ὁμιλήσωμεν μὲ παραδείγματα θὰ χρειασθῇ νὰ
ἐνθυμηθῶμεν τὸν κραταῖο αὐτοκράτορα τοῦ Βυζαν-
τίου τὸν Μ. Θεοδοσίον καὶ νὰ ἀφηγηθῶμεν δύο πε-
ριστατικά τὰ ὁποῖα δεικνύουν πόσον βαθέως ὁ ἀν-
θρώπος ἐκεῖνος ἐσέβετο τοὺς ἐπισκόπους τῆς Ἐκ-
κλησίας καὶ μὲ πόσῃ συντριβῇ ἐδέχετο τὰ ἐπιτί-
μιά των.

Ἀρχομένου τοῦ ἔτους 387 οἱ κάτοικοι τῆς με-
γάλης πόλεως τῆς Συρίας, τῆς Ἀντιοχείας, ἕνεκα
διαφόρων αἰτιῶν κυρίως ὁμῶς ἐκκλησιαστικῶν (ἦσαν
ἀρειανόφιλοι) καὶ φορολογικῶν ἐξηγέρθησαν κατὰ
τῶν ἀπεσταλμένων τοῦ αὐτοκράτορος Μ. Θεοδοσίου
καὶ φονεύσαντες αὐτοὺς προεκάλεσαν ὁλόκληρον

τοπικὴν ἐπανάστασιν. Ὁ Μαινόμενος ὄχλος ἐν τῇ παραφορᾷ του ἀνέτρεψε τοὺς ἀνδριάντας τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τῶν υἱῶν αὐτοῦ καὶ ποικιλοτρόπως περιύβρισεν αὐτοὺς δημοσίως. Κατασταλεῖσης τῆς στάσεως καὶ μένεα πνέων ὁ αὐτοκράτωρ διέταξε πολλὰς θανατικὰς καταδικὰς ἐπιφανῶν προσώπων τῆς Ἀντιοχείας, δήμευσιν τῶν περιουσιῶν τῶν εὐπορωτέρων κατοίκων καὶ ὑποβιβασμὸν τῆς μ γάλης πόλεως εἰς ἀπλὴν ἐπαρχιακὴν πόλιν ἀνευ προνομίων καὶ ἐξουσίας. Κατὰ τὴν κρίσιν αὐτὴν στιγμὴν ἡ Ἀντιόχεια ἐσώθη χάρις εἰς τὸν ἐπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ Φλαβιανόν, ὅστις μεταβάς ἐπικεφαλῇς προσβείας εἰς τὴν πρωτεύουσαν κατάρθωσε νὰ πείσῃ τὸν Μ. Θεοδόσιον νὰ ἀνακαλέσῃ τὰς δοθείσας ἐντολάς. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐποχὴν ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐξεφώνησε τοὺς περιφήμονες 21 λόγους εἰς Ἀδριάντας. Ἡ Ἀντιόχεια ἐσώθη χάρις εἰς τὸν βαδὺν σεβασμὸν τοῦ αὐτοκράτορος πρὸς τοὺς λειτουργοὺς τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεοδόσιος ἀνεκάλεσε ἀμέσως τὴν σκληρὰν αὐτοῦ ἀπόφασιν καὶ ἀπένειμε συγχώρεσιν εἰς τοὺς ἀντιοχεῖς.

Τὸ δευτέρον ἐπεισόδιον ἐγένετο ἐν Θεσσαλονίκῃ. Ἀφορμὴ ἐδόθη ἐκ τῆς φυλακίσεως ἡνίοχου τινὸς τοῦ ἱπποδρομοῦ τὴν προηγουμένην τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων. Ζητήσας ὁ ὄχλος νὰ ἐλευθερωθῇ ὁ ἡνίοχος καὶ μὴ ἐπιτεχῶν τοῦτο ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φρουρᾶς, Βοθερίχου ὀνομαζομένου, ἐστάσισεν, ἐφόνευσεν πολλοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς φρουρᾶς τὰ δὲ σώματά των ἔσυρεν εἰς τὰς ὁδοὺς. Ὁ Θεοδόσιος ὅστις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν διέμενεν ἐν Μεδιολάνῳ, μαθὼν τὰ γενόμενα ἐξεμάνη καὶ διέταξε ἀδιακρίτως σφαγὰς καὶ τιμωρίας τῶν κατοίκων τῆς Θεσσαλονίκης. Ὁ ἐξαίρετος ὅμως ποιμὴν ἀρχὴς Ἀμβρόσιος ὁ Μεδιολάνων πείθει τὸν Θεοδόσιον νὰ φανῇ ἐπιεικής. Ὁ ὑπουργὸς ὅμως τοῦ αὐτοκράτορος Ρουφίνος ὑπεκκαύσας τὴν ὁργὴν του ἀποστέλει κρυφίως δευτέρον διάταγμα περισσότερον αἱμοβόρον τοῦ πρώτου. Καὶ μετενόησε μετ' ὀλίγον ὁ Θεοδόσιος ἀλλ' ἦτο ἀργά, διότι οἱ βάρβαροι Γότθοι στρατιῶται τῆς Φρουρᾶς προσκαλέσαντες δολίως τὸν λαὸν νὰ παρακολουθήσῃ τὰς διήθεν τελεσθισομένας τὴν ἐπομένην ἱπποδρομίαν καὶ ἐπιπεσόντες ξιφῆρεις κατέσφαξαν ἐν διαστήματι τριῶν ὥρων περὶ τὰς 15 χιλ. ψυχῶν.

Ὁ Θεοδώρητος Κύρου ὅστις μᾶς ἀφηγεῖται τὰ γεγονότα λέγει ὅτι, μαθὼν ὁ ἐπίσκοπος Ἀμβρόσιος τὴν μαιοφονίαν ταύτην καὶ πληροφορηθεὶς ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ ἤρχετο διὰ νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸν ναόν, ἐστάθη πρὸ τῶν πυλῶν τοῦ ναοῦ καὶ τὸν ἡμποδίσεν νὰ εἰσέλθῃ λέγων. « Δὲν γνωρίζεις φαίνεται, ὦ βασιλεῦ, τὸ μέγεθος τοῦ διαπραχθέντος ἐγκλήματος, οὔτε ὁ λογισμὸς σου καὶ μετὰ τὴν καταπράυνσιν τοῦ θυμοῦ σου κατενόησεν τὸ γενόμενον. Ἡ βασιλικὴ σου δύναμις δὲν σὲ ἀφίνει ἴσως νὰ γνωρίσῃς κατὰ βάθος τὴν ἁμαρτίαν καὶ ἡ ἐξουσία ἐπισκοπίζει τὸν λογισμὸν σου. Πρέπει ὅμως νὰ μάθῃς ὅτι πάντες εἴμεθα θνητοὶ καὶ ὅτι ἐκ χοδὸς πλασθέντες εἰς χοῦν πάλιν μεταπίπτωμεν. Μὴ λησμονεῖς, ὦ βασιλεῦ ὅτι ἐξουσιάζεις ἀνθρώπους τῆς αὐτῆς μετὰ σοῦ φύσεως καὶ μάλιστα ὁμοδόουλων, διότι εἰς καὶ μόνον ὑπάρχει ἀπάντων δεσπότης καὶ

βασιλεὺς ὁ τῶν ὅλων δημιουργός. Διὰ τίνων λοιπὸν ὀφθαλμῶν θὰ ἴδῃς τοῦ δεσπότη τοῦ ναοῦ; ἢ διὰ τίνων ποδῶν θὰ πατήσῃς τὸ δάπεδον τὸν ἅγιον; Τίνι τρόπῳ θὰ ἀπλώσῃς τὰς χεῖρας σου, αἱ ὁποῖαι ἀποστάξουσιν τοῦ ἀδίκου εἰσέτι φόνου τὸ αἷμα; Τίνι τρόπῳ θὰ προσεγγίσῃς εἰς τὸ στόμα σου τὸ αἷμα τὸ τίμιον, ἀφοῦ δι' ἄκαιρον θυμὸν τοσοῦτον αἷμα παρανόμως ἐξέχεας; Ἀπελθε λοιπὸν ἐντεῦθεν καὶ μὴ δοκίμαζε νὰ ἐπαυξήσῃς τὴν πρωτέραν διὰ δευτέρας παρανομίας καὶ δέχου τὸν δεσμὸν τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ὁ τῶν ὅλων Δεσπότης σοῦ ἐπιβάλλει.

Ὁ Θεοδόσιος παρὰ τὴν δομητήτητα τοῦ λόγου τοῦ Ἀμβροσίου δὲν ἐξήφθη, δὲν ἐξωργίσθη ἀλλὰ ἐννοήσας τὰ ὅρια τῆς βασιλικῆς του ἐξουσίας καὶ τὰ ὅρια τῆς πνευματικῆς ἐξουσίας τοῦ ἐπισκόπου, ἀνεγνώρισεν ὅτι ἦτο ἄξιος τιμωρίας καὶ συντετριμμένος ἀπεχώρησεν ἐκ τοῦ ναοῦ. Ἐπὶ ὁκτὼ ὁλοκληροῦς μῆνας παρέμεινεν συντετριμμένος εἰς τὰ ἀνάκτορα καὶ ἐπεκαλεῖτο τὴν συγχώρεσιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡμέραν τινὰ ὁ Ρουφίνος παρατηρήσας τὰ δάκρυα τοῦ βασιλέως ἠρώτησε αὐτόν. ὁ Θεοδόσιος δὲ τοῦ ἀπήντησε. « Σὺ μὲν, ὦ Ρουφίνε, δὲν αἰσθάνεσαι τὴν δυστυχίαν μου, ἐγὼ ὅμως στεναίω καὶ ὀλοφύρομαι τὴν συμφορὰν μου συλλογιζόμενος. Ὁ Ἱερὸς ναὸς εἰς μὲν τοὺς δούλους καὶ τοὺς ἐπαίτας εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἀνοικτός καὶ εἰσέρχονται ἀφύβως καὶ παρακαλοῦσι τὸν Κύριον, εἰς ἐμὲ οὐ μόνον ὁ ναὸς ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ ὁ Οὐρανὸς εἶναι κεκλεισμένος, διότι ἐνθυμοῦμαι τὸν δεσποτικὸν λόγον ὅστις ρητῶς κηρύττει « ὅσα ἂν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς ἔσται δεδεμένα ἐν τοῖς οὐρανοῖς ».

Εἰς τὰς παρακλήσεις τοῦ Ρουφίνου, ὅστις ἔδρα με πρὸς τὸν Ἀμβρόσιον, διὰ νὰ συγχώρῃ τὸν Θεοδόσιον ὁ ἐπίσκοπος ἀπήντησε ἀνένδοτος, ὅτι δὲν πρόκειται νὰ ἐπιτρέψῃ τὴν εἴσοδον τοῦ αὐτοκράτορος εἰς τὸν ναόν. Καὶ ἔσπευσε μὲν ὁ Ρουφίνος νὰ ἐμποδίσῃ τὸν βασιλέα νὰ ὑπάγῃ πρὸς τὸν ναὸν διὰ νὰ μὴ ὑποστῇ καὶ ἄλλην ταπεινώσιν δημοσίως ἀλλὰ ὁ Θεοδόσιος εἶχεν ἤδη φθάσει εἰς τὸν περιβόλον τῆς Ἐκκλησίας καὶ πλησιάσας τὸν Ἀμβρόσιον ἐζήτησεν τὴν συγγνώμην τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ἀμβρόσιος διαβλέψας τὴν εἰλικρινὴ μετάνοιαν τοῦ αὐτοκράτορος ἐδέχθη νὰ τὸν συγχώρῃ ἀφοῦ προηγουμένως τὸν ὑπεχρέωσε νὰ ὑπογράψῃ διάταγμα ὅπως τοῦ λοιποῦ αἱ θανατικαὶ καὶ δημευτικαὶ ἀποφάσεις ἐκτελῶνται ἡμέρας τριάντα μετὰ τὴν δημοσίευσίν των. Ὁ Θεοδόσιος συνέταξε καὶ ὑπέγραψε ἰδίαις χερσίν τὸ διάταγμα ἐνώπιον τοῦ Ἀμβροσίου.

Κατόπιν ὁ αὐτοκράτωρ εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν ἔπεσε ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ ἐδάφους ἀνακράζων « ἐκολλήθη τῷ ἐδάφει ἡ ψυχὴ μου, ζῆσον με κατὰ τὸ λόγιόν σου ».

Τοῦτο ἀποτελεῖ ἐν μέγιστον διδάγμα τὸ ὁποῖον περιλαμβάνει δύο συμπεράσματα. Τὸ πρῶτον εἶναι ἡ παρρησία τοῦ ἐπισκόπου Ἀμβροσίου ὅστις οὐδόλως ἐκάμπτετο πρὸ τῶν ὑψηλοτέρων ἀνθρωπίνων ἀξιωματιῶν καὶ ἤλεγχε μὲ ἀυστηρότητα τὴν παρανομίαν ὅπου καὶ ἂν τὴν εὑρίσκε, καὶ τὸ δεύτερον εἶναι, ὅτι καὶ ὁ αὐτοκράτωρ ἀκόμη ὑπακούει ταπεινῶς καὶ

ΜΟΡΦΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΘΡΙΑΜΒΕΥΟΥΣΑΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΣΑΜΨΩΝ Ο ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Ἀπὸ τὸ ἐφορτάγιον τοῦ μηνὸς

«Ξένος ἦμην καὶ συνηγάγετέ με». Νὰ ἔνα ὠραῖο ἰδανικό, ποὺ κρύβει ἡ φράσις αὐτῇ τοῦ Κυρίου μας. Μόνο ὅσοι εὐρέθησαν ξένοι σὲ ξένα μέρη, μόνο ὅσοι ἔννοιωσαν τὴν ἀνάγκην ὄχι ἀπλῶς στέγης ἢ μιᾶς προστασίας, ἀλλὰ μιᾶς στοργικῆς θαλπωρῆς, μιᾶς οἰκογενειακῆς ἀγάπης, μόνο αὐτοὶ μποροῦν νὰ καταλάβουν τί ἀξία ἔχει ἡ φιλοξενία, τὸ ὑπέροχο αὐτὸ Εὐαγγελικὸ ἰδανικό. Ἡ φιλοξενία εἶναι τὸ εὐγενέστερο βίωμα τῆς Χριστιανικῆς πίστεως καὶ ὁ ἀγγελικώτερος τρόπος ἀγάπης. Γι' αὐτὸ καὶ ὅσοι ἐπραγματοποίησαν τὸ ἰδανικὸ αὐτὸ ἠξιώθησαν νὰ ἀκούσουν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δικαίου Κριτοῦ «Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν Βασιλείαν»· ἀλλὰ καὶ ἡ Ἐκκλησία τοὺς ἐτίμησε ἐπὶ γῆς καὶ τὸ μνημόσυνόν τους «ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν» διατηρεῖται μὲ εὐλάβειαν ἀπὸ τοὺς πιστοὺς.

Μία τέτοια ἀγία μορφή ἦτο καὶ ὁ Σαμψὼν ὁ Ξενοδόχος. Ἐζῆσε κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ἰουστινιανοῦ. Κατ' ἀρχὰς ἔμενε εἰς τὴν ἰδιαιτέραν του Πατρίδα τὴν Ρώμην. Οἱ γονεῖς του ἦσαν πλούσιοι καὶ ἀνῆκον εἰς ὑψηλὴν κοινωνικὴν τάξιν. Οὕτω ἡ δυνήθησαν νὰ δώσουν εἰς τὸν υἱὸν τους σπανίαν καὶ ἐκλεκτὴν μόρφωσιν. Μαζὺ ὅμως μὲ τὴν μόρφωσιν ἐνεστάλλαξαν εἰς τὴν ψυχὴν του τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον. Ἐξ' ἀγάπης δὲ ἐσπούδασεν τὴν ἱατρικὴν ἐπιστήμην ὥστε νὰ δύναται νὰ βοηθῇ καὶ νὰ ἀνακουφίῃ τοὺς συνανθρώπους του· πράγματι μὲ κάθε τρόπον βοηθοῦσε τοὺς ἀσθενεῖς καὶ ἀδυνάτους. Ἐνα πρᾶγμα ἔθλιβε τὴν μακαρίαν του ψυχὴν. Τὸ βάρος τοῦ πλοῦ τοῦ. Ἡ ἐκουσία πτωχία, ἡ ἀπλότης τοῦ βίου, ἡ δολιγάρκεια τῶν ἀπαιτήσεων πάντοτε ἐφείλκον τὴν προσοχὴν του. Εἶχε ἀναγνωρίσῃ τὴν ἀξία τοῦ Χριστιανικοῦ διδάγματος, «εἰ τέλειος θέλεις εἶναι πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα καὶ δὸς πτωχοῖς». Καὶ αὐτὸς ὁ Ἅγιος νεανίσκος τῆς Ρώμης δὲν ἀπῆλθε λυπούμενος σφόδρα, ἀλλὰ κατεκαίετο ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τῆς ἐκουσίας κατὰ Χριστὸν πτωχίας.

Μετὰ τὸν θάνατον τῶν γονέων του ἐπώλησε τὰ ὑπάρχοντά του καὶ οὕτω ὁ πλούσιος Ρωμαῖος γίνετα ἄκτῆμων καὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν δούλων, κρατᾷ πλησίον του μόνον ἓνα διὰ νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης.

Τὴν φιланθρωπικὴν δρᾶσιν του ἔμαθε ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Μηνᾶς, ὅστις τὸν ἐκάλεσε πλησίον του καὶ τὸν ἐχειροτόνησε εἰς ἡλικίαν 30 ἐτῶν Ἱερέα. Καὶ ἐκεῖ μέσα εἰς τὴν ἀφάνειαν καὶ ἀπλότητι συνέχισε τὸ ὑψηλὸν ἔργον τῆς ἀγάπης.

κλαίει δημοσίως διὰ τὸ πραχθὲν μέγιστον ἀμάρτημα.

Συγκρίνατε τὰ διδάγματα αὐτὰ πρὸς τὴν ἐποχὴν μας καὶ θὰ διαπιστώσετε εὐκόλως τὴν ἄβυσσον ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸ γνήσιον χριστιανικὸν πνεῦμα.

Κάποτε ὁ αὐτοκράτωρ Ἰουστινιανὸς ἠσθένησε βαρύντατα καὶ εἶδε εἰς τὸν ὕπνον του μέσα εἰς ὁμάδα ἱατρῶν, τὴν σεβαστὴν μορφήν τοῦ Ἁγίου. Ἀνεξήτησε λοιπὸν τὸν Ἅγιον ὅστις διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ τὸν κατέστησε ὑγιᾶ, παρ' ὅλον ὅτι ἡ ἀσθένεια τοῦ Βασιλέως ἐθεωρήθη ἀνίατος. Τοῦ ἀπέδωσε τότε πολλὰς τιμὰς, ἀλλ' ὁ Ἅγιος θλιβόμενος διὰ τοὺς ἐπαίνους αὐτοὺς ἀνεχώρησε. Τότε τοῦ προσέφερε πολλὰ πλοῦτη, τὰ ὅποια ἠρνήθη νὰ δεχθῇ παρακαλέσας μόνον τὸν Βασιλέα νὰ κτίσῃ χάριν τῶν πτωχῶν καὶ ἀσθενῶν τῆς πρωτεύουσας ἓνα ἱδρυμα. Πράγματι ἐγένετο τὸ ἱδρυμα αὐτό, εἰς ὃ ψυχὴ ἦτο ὁ ἀκούραστος Ἅγιος ὑπηρετῶν τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ξένους. Τὸ ἱδρυμα τοῦτο ὑπῆρξεν ἓνα κόσμημα τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Κατὰ μίαν πυρκαϊάν (πιθανῶς κατὰ τὴν σιάν τοῦ Νίκα) ἠπειλήθη νὰ καῖ τὸ ἱδρυμα αὐτό. Τότε ὁ Ἅγιος ἀνελθὼν ἐπὶ τῆς στέγης, κυριολεκτικῶς ἐπετίμησε τὸ πῦρ καὶ κατεσβέσθη.

Κατάκοπος ἐκ τῶν ἔργων τῆς ἀγάπης καὶ γέρων παρέδωσε τὴν Ἁλίαν του ψυχὴν καὶ τὸ τίμιον λείψανόν του τὸ ἐποθεύθησαν εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Μάρτυρος Μωκίου, μεθ' οὗ ἐλέγετο ὅτι ἦτο συγγενής.

Τὰ μετὰ θάνατον θαύματα τοῦ Ἁγίου ὑπῆρξαν πράγματι ὑπέροχα. Ἐνα ἐξ αὐτῶν θὰ ἀναφέρωμεν διὰ νὰ δεῖξωμεν τὴν ἀγάπην του πρὸς τοὺς ἀσθενεῖς. Εἰς τὸ Πανδοχεῖον του ὑπηρετεῖ κάποιος ἱερεὺς Γεννέσιος. Ὁ εὐλογημένος αὐτὸς δὲν ἐξυπηρετεῖ ὅσον ἔπρεπε τοὺς ἀσθενεῖς. τοὺς ἄφηνε νὰ ταλαιπωροῦνται καὶ νὰ ὑποφέρουν. Μίαν λοιπὸν νύκτα τὸν ἐπέπληξε σφοδρότατα διὰ τὴν ἀμέλειάν του αὐτὴν, χωρὶς ὅμως νὰ διορθωθῇ. Μετ' ὀλίγας λοιπὸν ἡμέρας ἐφάνη πάλιν καὶ τὸν ἐκτύπησε· τόσος δὲ ἦτο ὁ φόβος, ὥστε ὁ Γεννέσιος ἔχασε τὴν φωνὴν του ἐκ τοῦ τρόμου. Κατόπιν παρακλήσεων πρὸς τὸν Ἅγιον ἐγένετο ὑγιής καὶ ἀπεκάλυψε τὸ πάθημά του.

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ πλησίον ἀνέδειξε Ἅγιον τὸν Σαμψὼν τὸν Ξενοδόχον. Ἰδοὺ καὶ μία ἀπόδειξις ἐκ τῆς Ἱστορίας, ὅτι ὁ Κύριος εὐαρεστεῖται ἰδιαιτέρως εἰς τὰ ἔργα τῆς ἀγάπης καὶ θεωρεῖ αὐτὰ ὡς τὴν πλέον εὐλογον ἀπόδειξιν τῆς πίστεως.

Αὐτὸ γράφει καὶ ὁ Ἀπ. Παῦλος «Μανθανέτωσαν καὶ οἱ ἡμέτεροι καλῶν ἔργων προϊστασθε..... ἵνα μὴ ᾧσιν ἄκαρποι».

Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον καὶ ἡ πίστις εἶναι τὰ δύο χρυσὰ φτερά, ποὺ ἀνεβάζουν τὸν ἄνθρωπον στὸν οὐρανόν.

Ἐπιστολαὶ: Εἰς Πανος. Ἀρχ) τὴν Καλλιόπιν Γιαννακουλόπουλον, Ἐμβάσματα συνδρομῶν, ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Μερχούριον Καλοσκάμην ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθῆναι διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν.

Ὑπεύθυνος ὕλης Παναγιώτης Βρετάνος

Νίκης 33 — Ἀθῆναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμίνης
Θεμιστοκλέους 33. — Ἀθῆναι

Ο ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΜΟΣ

ὑπὸ τοῦ ΑΡΙΣΤ. ΖΑΧΑΡΙΑ Δικηγόρου

Ἄν καὶ εἶναι εἰς ὅλους γνωστόν, πῶς προε-
κλήθη τὸ ζήτημα τῆς ἡμερολογιακῆς ἐκκλησιαστι-
κῆς διασπάσεως ἐν Ἑλλάδι, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποί-
ας εἶναι ἡ παρακώλησις τοῦ ἐκκλησιασμοῦ τῶν
Παλαιοημερολογιτῶν, ἐν τούτοις εἶναι ἀπαραίτη-
τον νὰ τονισθῇ καὶ πάλιν τοῦτο διὰ τοὺς ἔχοντας
ἢ τοὺς θέλοντας νὰ ἔχωσιν ἀσθενῆ τὴν μνήμην,
ἵνα οἱ ἐξ αὐτῶν ἐπιθυμοῦντες, πολιτικοὶ ἰδία ἡγέ-
ται τοῦ τόπου, παύσωσι παρανομοῦντες καὶ κατευ-
θυνθῶσι πρὸς τὴν νομιμότητα.

Ἐξ ἐπισήμων ἐγγράφων, δημοσιευθέντων εἰς
τὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ἀποδεικνύεται,
ὅτι, τόσον πρότερον ὅσον καὶ κατὰ τὸ ἔτος 1923,
κατηρτίσθησαν διάφοροι ἐκ πολιτικῶν καὶ ἐκκλησι-
αστικῶν μελῶν ἐπίσημοι ἐπιτροπαί, ἵνα μελετήσω-
σι καὶ εἰσηγηθῶσι κατὰ ποῖον κανονικώτερον καὶ
νομιμώτερον τρόπον ἦτο δυνατόν νὰ γίνῃ ἡ ἀλλα-
γὴ τοῦ ἰσχύοντος Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου εἰς τρό-
πον ὥστε νὰ συμπίπτῃ τοῦτο πολιτικῶς καὶ ἐκκλη-
σιαστικῶς μετὰ τὸ εἰσαχθὲν καὶ ἐπικρατήσαν ἐν τῇ
δύσει Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον.

Τὴν τοιαύτην ἡμερολογιακὴν ἀλλαγὴν ἐπεθύμει
καὶ ἐπεδίωκε πάντοτε ἡ πολιτικὴ ἡγεσία τῆς χώρας,
ἀπέκρουεν ὅμως ἡ ἐκάστοτε ἐκκλησιαστικὴ ἡγεσία,
διότι ἤθελε νὰ κρατῇ ἀμεταβλήτους καὶ ἀπαρασα-
λεύτους τὰς ἐκκλησιαστικὰς παραδόσεις τῆς Ἀνα-
τολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ
πῆγεται, καὶ δι' ἀποφάσεων πολλῶν πανορθοδόξων
Συνόδων τῆς ὁποίας τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολόγιον
ἐχαρakterίσθη ὡς ἀντορθόδοξον.

Ἐνεκα τούτου ἡ τότε, ἐπαναστατικὴ μάλιστα,
Κυβέρνησις ἠναγκάσθη νὰ προβῇ εἰς τὴν ἀλλαγὴν
τοῦ ἡμερολογίου διὰ τοῦ δημοσιευθέντος τὴν 25
Ἰανουαρίου 1923 ἀπὸ 18 Ἰανουαρίου 1923 Νομο-
θετικοῦ Διατάγματος μόνον ὅσον ἀφορᾷ τὴν Πολι-
τείαν, καθόσον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν περιέλαβε διά-
ταξιν, καθ' ἣν «διατηρεῖται ἐν ἰσχύϊ τὸ Ἰουλιανὸν
ἡμερολόγιον ὅσον ἀφορᾷ ἐν γένει τὴν Ἐκκλησίαν
καὶ τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς» καὶ «ἡ ἐθνικὴ ἐορ-
τὴ τῆς 25ης Μαρτίου καὶ πᾶσαι αἱ κατὰ τοὺς και-
μένους νόμους ἐορτάσιμοι καὶ ἐξαιρεταὶ ἡμέραι
ρυθμίζονται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον».

Τὸ Νομοθετικὸν τοῦτο Διάταγμα ἐξακολουθεῖ
ἔγκοιτε καὶ μέχρι σήμερον νὰ ἰσχύῃ ὡς Νόμος τοῦ
Κράτους, καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες Ὁρθόδοξοι χριστι-
ανοὶ ὑποχρεοῦνται νὰ τελῶσι τὰς θρησκευτικὰς ἐ-
ορτάς καὶ τὰ τῆς Ἐκκλησίας ἐν γένει κατὰ τὸ Ἰ-
ουλιανὸν ἡμερολόγιον, καθ' ὅσον ἄλλως καὶ εἰς ἣν
περίπτωσι τελέσωσι τὰ τῆς Ἐκκλησίας, ἰδηλαδὴ τὸν
ἐκκλησιασμὸν τῶν, κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν ἡμερολό-
γιον, ὅχι μόνον παραβαίνωσι τὸν Νόμον τοῦτον,
ἀλλ' ἐπὶ πλέον δύνανται καὶ νὰ διωχθῶσιν ἀκόμη
ἐπὶ παραβάσει αὐτοῦ.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξάγεται σαφῶς καὶ ἀναμφι-
σβητήτως, ὅτι ὁ ἐκκλησιασμός τῶν Ἑλλήνων ὀρθο-
δόξων χριστιανῶν, διὰ νὰ εἶναι σύμφωνος πρὸς
τοὺς Κανόνας τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκ-

κλησίας καὶ πρὸς τοὺς Νόμους τῆς Ἑλληνικῆς
Πολιτείας, πρέπει νὰ τηλῇται κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν
ἡμερολόγιον, καὶ πᾶς, ὅστις κακοβούλως προσπαθεῖ
νὰ ἐμποδίσῃ ἢ ἐκ προθέσεως διαταράσσῃ τοιαύτην
θρησκευτικὴν συνάθροισιν ἐπὶ λατρείᾳ ἢ τελετῇ,
πρέπει νὰ διώκεται καὶ νὰ τιμωρῇται κανονικῶς
συμφώνως πρὸς σχετικὴν διάταξιν τοῦ Ποινικοῦ
Κώδικος (ἄρθρον 200).

Ἐν κατακλείδι πρέπει νὰ τονισθῇ διὰ πάντα,
παλαιὸν ἢ νέον τῶν ἡμερῶν νεωτεριστὴν καὶ νο-
μίζοντα ὅτι δύναται νὰ εἰρωνευθῇ καὶ νὰ χλευάσῃ
τὸν παλαιοημερολογισμὸν ὡς ὀπισθοδρομικόν, ὅτι
ὁ παλαιοημερολογισμὸς ἀπὸ τοῦ 1582, ἀφ' ἧς
χρονολογίας ἐδημιουργήθη οὗτος, λόγῳ τῆς γενο-
μένης τότε Γρηγοριανῆς ἡμερολογιακῆς καινοτομί-
ας, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῆς Ἀνατολικῆς Ὁρθοδόξου
Ἐκκλησίας καὶ ἐξακολουθεῖ καὶ σήμερον ἀκόμη νὰ
θεωρεῖται ὡς τίτλος τιμῆς διὰ πάντα ἀνήκοντα εἰς
τὴν Ἀνατολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν, ἥτις, ὡς
ἐτονίσθη ἀνωτέρω, ὅχι μόνον παρέμεινεν εἰς τὸν
παλαιοημερολογισμὸν πιστή, ἀλλὰ καὶ ἐπανειλημ-
μένως κατεδίκασε τὴν γρηγοριανὴν ἡμερολογιακὴν
μεταρρύθμισιν ὡς ἀντορθόδοξον.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΔΙΕΝΕΞΙΝ ΑΡΓΕΝΤΙΝΗΣ - ΔΥΤΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

Τὰς τελευταίας αὐτὰς ἡμέρας εἰς μίαν χώραν τῆς
λατινικῆς Ἀμερικῆς, τὴν Ἀργεντινὴν, ἐχύθη καὶ
πάλιν ἀδελφικὸν αἷμα. Τοῦτο βεβαίως ἀποτελεῖ δυ-
στιχῶς ἓνα συχνάκις συμβαῖνον γεγονός, ὀφειλόμε-
νον εἰς τὴν ἀνησυχητικὴν πτώσιν τῆς ἀξίας «ἄν-
θρωπος». Ἀποτελεῖ ὅμως ὡστόσο ἐνδιαφέρον θέμα
ἐρεῦνης, καθ' ὅσον εἰς τὴν σύγκρουσιν αὐτὴν ἀνε-
μείχθη ἡ Ἐκκλησία καὶ ὁ ἄρχηγός τῆς Εἰρήνης Ἰη-
σοῦς ἀπετέλεσε τὴν ἡθικὴν «δικαίωσιν» μιᾶς αἱμα-
τηρᾶς μάχης. Μετ' ἄλλους λόγους χωρὶς κατ' οὐσίαν ἡ
σύγκρουσις τῆς Ἀργεντινῆς νὰ διαφέρῃ παρομοίων
πολιτικῶν γεγονότων, αἵτινα ὡς μαινομένη θά-
λασσα ἄλλοτε παρισύρουν εἰς τοὺς πυθμένας τῶν
πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ ἐξουσίας καὶ ἄλλοτε ἐκ τοῦ
πυθμένου αὐτοῦ ἐξάγει ἀπιδάνους καὶ ἀπροβλέπτους
καταστάσεις, ἐν τούτοις παρουσιάζει ἡ σύγκρουσις
αὕτη μίαν ἄλλην μορφήν. Καὶ ἡ ἰδιότυπος αὕτη μορ-
φή καθιστᾷ τὴν σύγκρουσιν αὐτὴν ἰδιάζουσαν.

Δικτατορία ἀπὸ τὸ ἐν μέρος. Ἐκκλησία ἀπὸ τὸ
ἄλλο. Ἐκ τοῦ νόμου τῆς ἀναλογίας κρίνοντας δυνά-
μεθα νὰ υποθέσωμεν, ὅτι τὸ καθεστὼς τῆς Δικτα-
τορίας θὰ ἡγείρε ἀξιώσεις δεσποτισμοῦ ἐπὶ τῆς Ἐκ-
κλησίας. Αὐτὴν ὅμως τὴν ἀξίωσιν δὲν ἦτο δυνατόν
νὰ τὴν ἀνεχθῇ ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία. Ἡ Δυτικὴ
βεβαίως Ἐκκλησία διακρίνεται διὰ τὸν ἐγκόσμιον
αὐτῆς χαρακτήρα, ὥστε νὰ ἀποτολμᾷ πάντοτε ἀγῶ-
νας κοσμικῆς ἐξουσίας. Ἀνεξαρτήτως ὅμως τοῦ χα-
ρακτῆρος τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ ὅστις δὲν ἀπο-
κλείεται νὰ ἀπετέλεσε κίνητρον εἰς τὴν σύγκρουσιν
αὐτὴν, δὲν δυνάμεθα νὰ ἀποκλείσωμεν ὡς γενεσιουργὸν
αἰτίον εἰς τὴν αἱματηρὰν αὐτὴν σύγκρουσιν καὶ
ἡ ἐξέγερσις τῶν συνειδήσεων τῶν «καθολικῶν

χριστιανῶν τῆς Ἀργεντινῆς ἐκ τῆς ἀντιθρονοκρουτικῆς πολιτικῆς τοῦ Καθεστώτος τῆς δικτατορίας. Στερούμεθα πηγῶν καὶ ἐπαρκῶν πληροφοριῶν, ὥστε νὰ κρίνωμεν καὶ νὰ ἀξιολογήσωμεν τὴν γενομένην σύγκρουσιν.

Δυνάμεθα ὁμῶς συμπερασματικῶς νὰ διατυπώσωμεν τὰ ἑξῆς :

1) Ἐξακολουθεῖ ἀκόμη ἡ χριστιανικὴ πίστις τῶν λαῶν (ὁπωσδήποτε καὶ ἐὰν πρὸςβυτεύεται) νὰ ἀποτελεῖ δύνάμιν ὑπολογισμῶν καὶ καθορίζουσιν ἐνίοτε καὶ αὐτὰς τὰς τύχας καὶ αὐτὴν τὴν μορφήν τῆς πολιτείας.

2) Ἡ Ἐκκλησία ἀποτελεῖ ἐξουσίαν, ὥστε νὰ δύναται ἐὰν θέλῃ νὰ ἀντιπαραταχθῇ καὶ μὲ δολοκλήρικὰ καθεστῶτα χαρακτηριζόμενα διὰ τὴν σκληρότητα τῶν νόμων τῶν καὶ τὸν ὕψικόν τῶν δυναμισμόν.

3) Τὸ μόνον πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιδέχεται φρίμωσιν ἢ ἐξαγασμὸν ἢ ἀλλοίωσιν ἢ ὁπωσδήποτε παρεμβασμὸν εἶναι ἡ θρονοκρουτικὴ συνείδησις τῶν λαῶν.

Τὰ τρία αὐτὰ θεμελιώδη συμπεράσματα θὰ πρέπη ἰδιαίτερος νὰ γίνωσιν ἀντιληπτὰ καὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας τῆς πολιτείας καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν καὶ πρὸ παντὸς νὰ ἀποτελέσωσιν γνῶμονα πολιτικῆς κατὰ τὰς μεταξὺ τῶν σχέσεις. Ἐν τέλει θὰ πρέπη νὰ τιοισθῇ, ὅτι ἡ μόνη ἀρμόζουσα σχέσις Ἐκκλησίας καὶ πολιτείας εἶναι ὁ διαχωρισμὸς τῆς πρώτης ἀπὸ τὴν δευτέραν, διότι ἡ Ἐκκλησία εἶναι αὐτὸς παρκετος μὴ ἐπιδεχομένη ἐκ τῆς φύσεως τῆς ἀποστολῆς τῆς οὐδεμίαν κηδεμονίαν.

ΟΙ ΠΡΟΔΡΟΜΟΙ ΤΩΝ ΣΗΜΕΡΙΝΩΝ ΚΑΙΝΟΤΟΜΩΝ

Κ. Οἰκονόμος, ὁ στυλοβάτης τῶν παραδόσεων καὶ ἡ διατριβὴ τοῦ περὶ τῶν Ἱερατικῶν τῆς Ἐκκλησίας βαθμῶν

Ὅλοι γνωρίζομεν πόσον στοιχίζουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν αἱ ἀπόπειραι μεταρρυθμίσεως τοῦ πολιτεύματός της, ἐπὶ τὸ «προοδευτικώτερον» καὶ αἱ προσπάθειαι «συγχρονισμοῦ της» συμφώνως μὲ τὸν ρυθμὸν τοῦ μηχανικοῦ πολιτισμοῦ. Εἶναι γνωστὰ ἄλλωστε καὶ ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῶν αἰρέσεων αἱ περιπέτειαι, αἱ διασπάσεις καὶ ἡ ἀποκοπὴ δολοκλήρων λαῶν ἀπὸ τὸν ἀρχικὸν κορμὸν τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀπὸ τὴν σύγχρονον ἐκκλησιαστικὴν δοκίμασίαν καταννοῦμεν τί σημαίνει νεωτερισμὸς καὶ ὀρθολογισμὸς εἰς τὰ ἐκκλησιαστικά. Οὐδεὶς δύναται νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὅλοι οἱ πολυχρόνιοι καὶ τρομακτικοὶ κλονισμοὶ τοῦ θείου καθιδρύματος ἐπὶ τῆς γῆς, δὲν ὀφείλονται εἰς μίαν αἴρεσιν, ἐν σχίσμα, ὅπερ σημαίνει νεωτερισμὸν καὶ καινοτομίαν.

Ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία ἡ ὁποία ἐσχηματίσθη μὲ τὴν Ἑθνικὴν Παλιγγενεσίαν τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821, ὑπέστη ἰσχυρὸν κλονισμόν ἀπὸ τὰς νεωτεριστικὰς τάσεις, βαθμιαίαν διάβρωσιν καὶ τελικῶς τὸ σχίσμα δὲν ἀπεφεύχθη. Ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἡμερολογίου ἔμελλεν νὰ τεμαχίσῃ τὸν ἄρραφον τοῦ Κυρίου χιτῶνα.

Τὴν νεωτερίζουσιν μερίδα τῆς Ἐκκλησίας κατὰ

τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νέας ἐθνικῆς ζωῆς ἀντεπροσώπουν ὁ Θ. Φαρμακίδης ἐνῶ ἐπὶ κεφαλῇ τῶν συντηρητικῶν ἦτο ὁ σοφὸς κληρικὸς Κων(νος) Οἰκονόμος. Τότε εἶχεν ἀνακύψῃ τὸ ζήτημα τῶν τριῶν τῆς Ἐκκλησίας ἱερατικῶν βαθμῶν, οἱ νεωτερισταὶ δὲ ὑπεστήριζον ὅτι ὁ ἐπισκοπικὸς βαθμὸς δὲν ὑπῆρχεν ἀρχικῶς εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀλλ' ὅτι ἐσχηματίσθη μεταγενεστέρως. Ὁ Κ. Οἰκονόμος εἰς τὴν διατριβὴν τοῦ «Περὶ τῶν τριῶν Ἱερατικῶν τῆς Ἐκκλησίας βαθμῶν» ἐκδοθεῖσαν τῷ 1835 ἀποδεικνύει πολυμερῶς καὶ σαφῶς ὅτι αἱ ἀντιλήψεις αὗται δὲν εἶχαν σχέσιν μὲ τὰς ἀρχὰς καὶ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας ἥτις ρέονσα ἀενάως «ὡς καθαρὸς καὶ λαμπρὸς ποταμὸς ὕδατος ζῶντος ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Ἀρνίου», διεφύλαξε ὡς κόρην ὀφθαλμοῦ τοὺς θεσμοὺς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Εἰς τὴν ἱστορικὴν ἀναδρομὴν τῆς κακοδοξίας αὐτῆς ἀποδεικνύει ὅτι ὁ πρῶτος διδάξας τοὺς νεωτεριστὰς ἐκείνους εἶναι ὁ Ἀέριος ὅστις «ὢν Ἀρειανὸς τὸ πᾶν, ἄλλως γὰρ οὐκ ἐφρόνει, ἀλλ' ὡς Ἀρειος καὶ ἔτι ἐπέκεινα μειζρόνως τὰ Ἀρείου ἐπεσήησε».

Καὶ ὁ Ἀέριος εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ ἔθεσε τὸ ἐρώτημα: «Τί ἐστὶν Ἐπίσκοπος πρὸς πρεσβύτερον;» καὶ ὁ αὐτὸς ἀπαντᾷ μὴ εὐρίσκων διαφορὰν μεταξὺ τῶν δύο αὐτῶν βαθμῶν. «Οὐδὲν διαλλάττει οὗτος τούτου· μία γὰρ ἐστὶ τάξις καὶ μία τιμὴ εἰς ἑν ἑξίωμα».

Τὰ αὐτὰ ὑπεστήριζαν καὶ οἱ Μονοφυσῖται. Σεβροῖται οἱ ὁποῖαν διὰ τοῦτο ὠνομάσθησαν ἀκέφαλοι. Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς μεταρρυθμίσεως ἐν τῇ δύσει οἱ Πρεσβυτεριανοὶ ἐγένοντο ἀνανεωταὶ τῆς ἀντιλήψεως αὐτῆς.

Ὁ Οἰκονόμος δι' ἐπιχειρημάτων ἐκ τῆς Κ. Δ. καὶ τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀποδεικνύει ὅτι γίνεται διάκρισις τῶν τριῶν βαθμῶν εἰς τὸ βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως ὅπου μνημονεύονται οἱ ἑπτὰ Ἀγγελοι δηλ. οἱ ἐπίσκοποι τῶν Ἐκκλησιῶν. Ὅσαίς δὲ ἐν τῇ Γραφῇ τὰ ὀνόματα τοῦ πρεσβυτέρου καὶ τοῦ ἐπισκόπου ἐναλλάσσονται εἶναι διότι καὶ οἱ δύο οὗτοι βαθμοὶ ἦσαν ἐντεταλμένοι καὶ ὑπεύθυνοι ἐξ ἴσου διὰ τὴν φύλαξιν τῆς χριστιανικῆς ποιμνῆς.

Ὁ Τίτος λαμβάνει ὑπὸ τοῦ Παύλου τὴν ἐντολὴν νὰ καταστήσῃ κατὰ πόλεις πρεσβυτέρους. Τὸ αὐτὸ καὶ ὁ Τιμόθεος. Περαιτέρω ὁ Κ. Οἰκονόμος φέρει μαρτυρίας ἐκ τῶν Ἀποστολικῶν Πιτέρων, ὡς καὶ ἐκ τῶν «Ἀποστολικῶν διαταγῶν» αἵτινες ρητῶς διακρίνουσι τοὺς τρεῖς τῆς Ἱερωσύνης βαθμούς.

Τέλος ὁ συγγραφεὺς τάσσεται ὑπὲρ τοῦ διαχωρισμοῦ τῶν δύο ἐξουσιῶν ἐν τῷ κράτει, τῆς Πολιτείας καὶ Ἐκκλησίας, διότι ἡ μὲν Ἐκκλησία εἶναι ἴδρυμα θεῖον καὶ ἔχει σκοπὸν οὐράνιον ἢ δὲ Πολιτεία ἐγκόσμιον. «Αὐταί, λέγει, αἱ δύο κυβερνήσεις καὶ ἐξουσίαι, ἡ μὲν οὐράνιος ἡ δὲ ἐπίγειος, διαφέρουσιν ἀπ' ἀλλήλων ὅσον οὐρανὸς ἀπὸ γαίης». Οὐδέποτε ὁ ἐκκλησιαστικὸς ποιμνάρχης ἐπιτρέπεται νὰ λάβῃ καὶ ἀσκή πολιτικὰ ἀξιώματα, καὶ ἀντιστρόφως ὁ βασιλεὺς μὴ κρατῇ τὴν βακτηρίαν τῆς Ἱερᾶς ποιμαντορίας. Ἡ Ἐκκλησία εἶναι καὶ πρέπει νὰ παραμείνῃ ἐλευθέρα, Ἡ πνευματικὴ ἐξουσία

Η ΕΠΕΤΙΟΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε. ΚΑΙ ΤΟ ΑΛΗΘΙΝΟΝ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ὁ ἑορτασμός τῆς πρώτης, ἐπὶ συμπληρώσει δεκαετίας, ἐπετίου τοῦ Ο.Η.Ε. δὲν ἦτο παρὰ εορτασμός τῆς εἰρήνης. Καὶ ἡ εἰρήνη δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ ἡ ἔμπρακτος ἀγάπη μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Κανείς δὲ ἄλλος δὲν ἔμπορεῖ νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἑαυτὸν τοῦ πλησιέστερον πρὸς αὐτὸ τὸ πνεῦμα τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης ἀπὸ τὸν χριστιανόν. Διότι τὸ πλήρωμα τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ ἀγάπη. Διότι ὁ θρίαμβος τοῦ χριστιανισμοῦ εἶναι ἡ Εἰρήνη. Ὁ Κύριος ἐπὶ γῆς ἔδωσε τὸ μέγιστο διδάγμα καὶ τὸ μέτρον τῆς ἀνθρωπίνης συμπεριφορᾶς βασιζομένης ἐπὶ τῶν δύο αὐτῶν στοιχείων: τῆς εἰρήνης καὶ τῆς ἀγάπης. Ἀλλὰ καὶ κανείς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ χριστιανοῦ δὲν ἔμπορεῖ νὰ διαπιστώσῃ καλλίτερον τὰ ἐπισημὰς τῆς ἀνθρωπίνης συνεργασίας ἧτις ἐθεμελιώθη μὲ τὸν Ο.Η.Ε. Καὶ εἶναι ἐπισημὰς ἡ εἰρήνη καὶ εἶναι σιωδὴς ἡ ἀγάπη μεταξύ τῶν λαῶν, διότι οἱ πρωτεργαταὶ τοῦ κολοσσίου συγκροτήματος δὲν ἤντησαν ἀπὸ τὰς πηγὰς τοῦ ὕδατος τοῦ ζῶντος. Τὸ ἄνθος τῆς εἰρήνης τὸ ὁποῖον ἐφύτρωσεν εἰς τὸν χώρον τοῦ Ο.Η.Ε., δὲν ἔχει ἄρωμα, χρῶμα, ἀξίαν, εἶναι τεχνητόν, ὄχι φυσικόν. Ὅταν οἱ πρωτεργαταὶ τοῦ κατασκευάσματος αὐτοῦ πανηγυρίζουν, εορτάζουν μᾶλλον τὴν προσωρινὴν ἀποφυγὴν τοῦ πολέμου ἢ τὴν θεμελίωσιν τῆς ἀληθινῆς εἰρήνης μεταξύ τῶν ἀνθρώπων. Ἐὰν ἡ πεῖρα τῆς ἱστορίας δὲν τοὺς δώσῃ τὸ μάθημα, ὅτι ἡ προσωρινὴ παράτασις τῆς εἰρήνης δὲν σημαίνει καὶ λύσιν τοῦ προβλήματος, τότε ὑπάρχει ὁ κίνδυνος ἀπὸ ὧραν εἰς ὧραν νὰ βυθισθῇ καὶ πάλιν ἡ ἀνθρωπότης εἰς τὸ χάος ἐνὸς ἰσχυροῦ πολεμικοῦ κυκλώματος, τοῦ ὁποῖου τὸ τίμημα θὰ εἶναι ὁ θάνατος. Εἰς τὸ ἀδιέξοδον ποὺ ὁδηγεῖ ἡ συμβατικότητα τῶν σχέσεων μεταξύ τῶν λαῶν, εἰς τὴν μοιραίαν κατάληξιν τῆς πολεμικῆς περιπετειᾶς ποὺ ἀγεται ἡ ἀνθρωπότης ἐπαναλαμβάνουσα διὰ μυριοστὴν φορὰν τὴν πρᾶξιν τῆς αὐτοκτονίας τῆς, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἀντιτάσσει τὴν εἰρήνην καὶ τὴν ἀγάπην ὡς αὗται προβάλλονται διὰ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου. Ὁ χριστιανισμός δὲν ἐπαγγέλεται μόνον τὴν μεταφυσικὴν σωτηρίαν τοῦ ἀτόμου, ἀλλὰ δίδει καὶ ὁλοκληρωμένον τρόπον πολιτείας τῶν ἀνθρώπων ἐπὶ γῆς.

Δι' αὐτὸ σήμερον μὲ τὴν ἀπόγνωσιν ποὺ κατέχει

δὲν πρέπει νὰ δουλεύῃ εἰς τὴν πολιτικὴν. Ποιμένες ἀληθεῖς καὶ ἐλεύθεροι δὲν εἶναι δυνατόν νὰ δημιουργηθοῦν, ἀν ἡ Ἐκκλησία «συντριβῇ συρρομένη αἰχμάλωτος ὑπὸ τῆς πολιτικῆς». Καὶ ἀκόμη οὐδεὶς ἔχει ἐξουσίαν νὰ μεταβάλλῃ τὴν τάξιν τῆς Ἐκκλησίας καὶ νὰ μεταρρυθμίσῃ αὐτὴν «οὔτε βασιλεὺς ἢ ἄρχων ὅστις οὖν, οὔτε τις ἰδιώτης ἢ ἄσφορος ἢ καὶ λίαν σοφός».

Ταῦτα τὰ προφητικά ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ σοφοῦ καὶ ἐναρέτου κληρικοῦ τῆς Ἐκκλησίας μας, ὡς νὰ προησθάνετο τὴν εἰς τοὺς σημερινούς καιροὺς ἀνατροπὴν καὶ κατάλυσιν τῶν αἰώνιων θεσμῶν τῆς Ἐκκλησίας.

τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τὴν δυνατότητα προβλέψεως τῶν τρομακτικῶν καταστροφῶν ἐξ ἐνὸς νέου πολέμου, τὸ χρέος τῶν ἡγετῶν τῶν λαῶν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς εἰρήνης εἶναι μέγιστον καὶ ὁ τρόπος διὰ νὰ τὸ ἐπινύχουν εἰς: νὰ ἀποσκορακίσουν τὴν καχυποψίαν, νὰ ἐγκαταλείψουν τὸν μακιαβελλισμὸν καὶ τὴν διπλωματικὴν ὑστεροβουλίαν, νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὴν ἀρπακτικὴν βουλιμίαν καὶ τὸν σφετερισμὸν τῶν ξένων συμφερόντων καὶ νὰ ἴδουν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὡς ἰσοῦς ἐναντι τοῦ δημιουργοῦ.

Ὁ θετικὸς τρόπος θεωρήσεως τῆς ζωῆς, αὐτὸς ποὺ ἐγγίνεται διὰ τὴν εἰρήνην τῶν ἀνθρώπων εἶναι ὁ τρόπος ποὺ ὁ ἴδιος ὁ Θεάνθρωπος ἐθεμελίωσε καὶ καθηγίωσε διὰ τοῦ «ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς».

Εὐαγγελικὰ πρόσωπα

Ο ΕΚΑΤΟΝΤΑΡΧΟΣ

Ἀγία αὐτογνωσία

Ρωμαῖος ἀξιωματικὸς, γεννημένος μέσα εἰς περὶβάλλον ξένον πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Ἀνεπτύχθη μέσα εἰς κοινωνίαν γεμάτη ἀπὸ τὰς ὀργεωδεστέρων ἁμαρτίας. Ἔζη εἰς ἐποχὴν, διακρινομένην διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἀθλίων ἀντιθέσεων τῆς. Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός, ὁ μηδέποτε ἀκοῦσας λόγους ἀναφερομένους εἰς τὴν ψυχικὴν τελειότητα, ὁ μηδέποτε ἀναγνώσας γραφάς, ἀναφερομένας εἰς τὴν ἀξίαν τῆς ταπεινοφροσύνης παρουσιάζει τὸ θεμελιωδέστερον γνώρισμα τῆς ἀρετῆς, τῆς κατὰ Χριστὸν Ἀρετῆς, τὴν αὐτογνωσίαν! «Οὐκ εἰμὶ ἱκανός ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς» ὁμολογεῖ πρὸς τὸν Σωτῆρα! Ἡ ὁμολογία αὐτῆς τῆς ἡθικῆς του ἀθλιότητος δὲν ἀποτελεῖ μίαν ὑποκριτικὴν ταπεινοφάνειαν, ἀλλὰ μίαν ἡρωικὴν ἐξομολόγησιν. Γνωρίζει τὸ ἡθικὸν μέγεθος τοῦ Σωτῆρος· τὸν θεωρεῖ ἀπαστράπτοντα ἥλιον. Καὶ ὑπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου αὐτοῦ βλέπει καθαρῶτα τὸν σωρὸν τῶν προσωπικῶν του ἀτελειῶν. Ἀτελειῶν ὀφειλομένων ἢ εἰς τὸ ἀξίωμα του (κατάχρησις ἐξουσίας) ἢ εἰς τὰς κοινωνικὰς συνηθείας τῆς ἐποχῆς (φιλήδονα δαίπνα ἢ εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς σαρκὸς ἢ ὀπουδῆς ἄλλου). Δὲν ἐπιχειρεῖ νὰ συγκαλύψῃ τὰς ἀδυναμίας καὶ ἀτελείας του αὐτὰς μὲ τὴν ἀγαθοεργίαν. Ἐχει ἐπιγνώσιν τοῦ βάθους τῆς ἁμαρτίας καὶ χωρὶς ἰσως νὰ ἔχῃ μελετήσῃ τὸν προφητὰν Ἀνατὰν καὶ ὁμολογεῖ «ἶδου γὰρ ἐν ἁνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκύνησέ με ἡ μήτηρ μου». Καὶ ἡ συναίσθησις αὕτη τὸν κατευθύνει εἰς τὴν ἡρωικὴν ὁμολογίαν «οὐκ εἰμὶ ἱκανός».

Ἡ αὐτογνωσία αὕτη τὸν δικαιώνει ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ οὐκ μόνον ἐπαινεῖται δημοσίως ὑπ' αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθομένου.

Ἡ βάσις καὶ τὸ θεμέλιον τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος εἶναι ἡ αὐτογνωσία. Ἐκ' αὐτῆς θεμελιούται ἡ ταπεινοφροσύνη καὶ αὕτη ἐφελκύνει τὴν προσοχὴν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου. Ἅγιοι τιτανεῖον ἀναστήματος ἀγιότητος ἐκράνγαζον γοερῶς «ἀχρεῖοι δοῦλοι ἐσμέν» διότι εἶχον βαθυτάτην γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης ἀσταθείας καὶ ἐπιπο-

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

Μία αὐτοκριτικὴ

Ἀρτιωτέρα μέθοδος!

Τὰ προβλήματα ἐν τῶν σεισμῶν τοῦ Βόλου ἐξακολουθοῦν νὰ εἶναι σοβαρὰ καὶ ἄλυτα. Καὶ ὁμοῦ οἱ πάσχοντες ἐξ αὐτῶν εἶναι ἀδελφοὶ μας διόφωροντες. Ἐπομένως ὑπάρχει ἀγάπη, στοργὴ καὶ κατανόησις τῶν ἀναγκῶν των. Δὲν ἀρκεῖ ὁμοῦ μόνον αὐτοῖς. Πρέπει ὅλα αὐτὰ τὰ εὐγενῆ συναισθήματα νὰ μεταφρασθῶσιν εἰς συγκεκριμένας πράξεις ἀνακουφίσεως καὶ βοήθειας. Δι' αὐτὸ ὁμοῦ χρειάζεται μέθοδος. Ἄνευ μεθόδου οὐδὲν ἐπιτυγχάνεται. Καὶ αὐτὸ ζητοῦν ἀπὸ ἡμᾶς οἱ ἀδελφοὶ μας τοῦ Βόλου. Δὲν πρέπει νὰ δοθῇ εὐκαιρία εὐλόγων παραπόνων. Ὁ χριστιανισμὸς εἶναι ἀγάπη καὶ ὡς ἀγάπη πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ εἰς τὴν παρούσαν περίστασιν.

Ἀξέπαινος

Τῇ ἀγρύπνῳ φροντίδι τοῦ δραστηρίου ἐφημερίου Βόλου Πανοσιολογιωτάτου Ἀρχιμανδρίτου Χρυσόστομου Νασλίου καὶ τῆς παραδειγματικῆς αὐτοθυσίας τῶν ἀδελφῶν τοῦ Παραρτήματος ἀεσθηλῶδη ὁ Ναὸς τοῦ Παραρτήματος Κοίμησις Θεοτόκου, ὅστις ὑφίσταται ἤδη μεγαλοπρεπῶς ὑπὲρ τὰ ἐρείπια, ὡς ἀπόδειξις συγχρόνως καὶ ἐπαινος τοῦ ἱεροῦ ζήλου τῶν ἀδελφῶν τοῦ παραρτήματος. Καὶ τώρα ἐρχεται ἡ σειρά τῆς μερίμνης καὶ τῆς προνοίας τῶν ἄλλων ναῶν, τῶν ἐμψύχων, οἵτινες ἐπλήγησαν καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν σεισμῶν.

Νυκτερινὴ σταυροφορία....

Τὴν νύκτα τοῦ Σαββάτου πρὸς τὴν Κυριακὴν οἱ ἀγροπορημένοι διαβάται τῶν ὁδῶν: Ἀθηνᾶς—Εἰδοπιδου—Σοφοκλέους—Μενάνδρου ἐγένοντο θεαταὶ ἐνὸς πρωτοτύπου καὶ συγμνημικοῦ θεάματος. Ὑπερχίλιοι χριστιανοὶ κροτῶντες ἀνὰ χεῖρας τὸν Τίμιον Σταυρόν καὶ ἔχοντες ἐπὶ κεφαλῇς μερικὸντες ἱερεῖς μὲ τὸν Ἐσταυρωμένον ἑλιτάνουν πάλλοντες διαφόρους κατανυκτικούς ὕμνους τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ περὶ τίνας ἐγένετο ἡ κατανυκτικὴ αὕτη νυκτερινὴ λιτανεῖα; Διὰ τὸν καθαρὸν τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τοῦ ἄγρος τῶν πορνικῶν

λαϊότητος. Εἶναι ἀπολύτως ἀδύνατον ὁ ἄνθρωπος, ἐνὸςφ ζῇ, νὰ ἐνσαρκώσῃ ἰδανικὴν τελειότητα. Πάντοτε θὰ ὑστερῇ, πάντοτε θὰ παρουσιάσῃ κενά, πάντοτε θὰ ἔχῃ ἀδύνατα σημεῖα. Ὅλα αὐτὰ μὲ εἰλικρίνειαν θὰ πρέπη νὰ τὰ ἀντιμετωπίσῃ καὶ μὲ θάρρος νὰ ὁμολογῇ «οὐκ εἰμι ἱκανός». Μόνον τὸ βάπτισμα ἢ μόνον ἡ πίστις δὲν μᾶς δικαιώνει· ἀλλὰ ἀκόμη περισσότερον οὔτε ἡ ἐκτέλεσις μιᾶς ὁρισμένης ἀρετῆς (ἀγνότητος, ἐλεημοσύνης) δὲν μᾶς καθιστοῦν ἱκανούς.

Ἰκανοὺς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ μᾶς καθιστᾷ ἡ ἀγία αὐτογνωσία καὶ ἡ ἐπ' αὐτῆς θεμελιουμένη ταπείνωσις. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, τὴν δευτέραν παρουσίαν, πόσα πτυχία ἐπιστημονικὰ θὰ σχισθῶσιν, πόσα ἐγκόλπια ἀρχιερατικὰ θὰ ριφθῶσιν, πόσοι «ἅγιοι» τοῦ κόσμου τούτου, θὰ ἀποδειχθῶσιν ὑπὸ τοῦ Δικαίου Κριτοῦ ἄθλιοι ἀλλοζόνες, ἀλλὰ καὶ πόσοι ἐκατόνταρχοι θὰ ἀναδειχθῶσιν ἱκανοὶ καὶ ἄγιοι;

Ἀγαπητοὶ ἀναγνώσταί,

Ἐλέγχετε μὲ εἰλικρίνειαν τὸν ἑαυτὸν Σας· ὁμολογεῖτε μὲ θάρρος τὰς ἀδυναμίας σας ἐνώπιον τοῦ Γνωρίζοντος αὐτάς· μὴ κομπάζετε διὰ τὰ πενιχρὰ προτερήματά σας. Ὁ ἐκατόνταρχος προβάλλει ὑπεροχὸν παράδειγμα αὐτογνωσίας, ὡς τὸν μιμηθῶμεν.

καλλιστείον! Τὴν ἰδίαν στιγμὴν εἰς πολυτελέστατον κοσμικὸν κέντρον τῆς πρωτευούσης διενυκτέρευον χαῖνοι καὶ ἀκόλαστοι τύποι διὰ τὴν ἀνάδειξιν τῆς ἀνασχυντοτέρας Ἑλληνίδος καὶ διὰ τὴν προαγωγὴν αὐτῆς μέχρι καὶ τῶν διεθνῶν πεζοδρομίων.

Ἡ λιτανεῖα αὕτη ὑπενθύμισε τὴν παλαιὰν ὥραϊαν παράδοσιν τῆς ἐπικλήσεως τῆς Δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν ὀρεσμένων θεομηνίων, ἀκριδῶν, ἀνομβρίας, σεισμῶν κλπ. Ὑπάρχει ὁμοῦ μεγαλυτέρα θεομηνία, ἀπὸ τὴν ἐκπύρνευσιν τῶν συνειδήσεων τῶν Ἑλληνίδων; μεγαλύτερος κίνδυνος ἀπὸ τὴν ἡθικὴν κατὰπτωσιν; τρομακτικωτέρα ἀπειλὴ ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν; Ἕλληνες καὶ ἡμεῖς ἔχοντες συζύγους, ἀδελφὰς καὶ θυγατέρας εὐχόμεθα ὁ Θεὸς νὰ ἐξαλείψῃ τὴν φορικτὴν αὐτὴν μάστιγα κατὰ τῆς πατρίδος μας· τὸν δὲ Σέλλογον τοῦ «Μεγάλου Ἀθανασίου», ὅστις εὐθαρσῶς ἡγάται τοῦ ἐντίμου αὐτοῦ ἄγματος καὶ ὅστις διὰ τοῦ πτόματος τοῦ προέδρου αὐτοῦ, Ἀρχιμανδρίτου Καντιώτου ἤξλωσε τηλεγραφικῶς τὴν κατὰπτωσιν τῆς σωματεμπορίας αὐτῆς συγκαίρως τιθέμενοι παρὰ τὸ πλεονεξν του διὰ τὴν ὥραϊαν αὐτὴν ἐξέδραμον.

ΠΕΝΘΗ

ΜΙΑΤΙΑΔΗΣ ΖΑΧΑΡΙΑΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ εὐγενεστάτη ψυχὴ τοῦ ἐντιμοτάτου κ. Μιλτιάδου Ζαχαρία. Οὗτος κατήγετο ἀπὸ τὴν Λαμίαν καὶ ἦτο γόνος ἀριστοκρατικῆς οἰκογενείας. Κατετάχθη κατόπιν διαγωνισμοῦ, ἀριστεύσας, ὡς ἀξιωματικὸς εἰς τὴν Ἐφορίαν Ὑλικοῦ πολέμου, ἀφ' ἧς ἐξῆλθε μὲ τὰ πλέον τιμητικὰ εὐσημα καὶ μὲ τὸν βαθμὸν τοῦ Συνταγματάρχου. Ἐν συνεχείᾳ εἰσῆλθε εἰς τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν διακριθεὶς διὰ τὸν ζήλον του καὶ εὐδοκίμως προαχθεὶς μέχρι τοῦ βαθμοῦ τοῦ Τμηματάρχου.

Θὰ παραμείνουν ὄχι μόνον ὡς ἱερὰ ἀναμνήσεις, ἀλλὰ καὶ ὡς ὑπέροχοι ἀξίαι, τὰ κοσμοῦντα τὴν ζωὴν του ὥραϊα καὶ ὑψηλὰ ἰδανικά. Οὗτος διεκρίνετο διὰ τὴν ψυχικὴν του ἀνατερότητα, διὰ τὴν λεπτότητα τῶν αἰσθημάτων του καὶ τὴν εὐστάθειαν τοῦ χαρακτῆρος του. Ἐξῆ διὰ νὰ ἀκτινοβολῇ ἀγάπην καὶ στοργὴν εἰς τὸ περιβάλλον του καὶ ἡ μεγαλυτέρα εὐχαρίστησις δι' αὐτὸν ἦτο ἡ εὐτυχία τῶν ἄλλων.

Οὗτος χάριν τῆς φροντίδος τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀποθανόντος, ἀδελφοῦ του ἱατροῦ, παρέμεινε μετὰ τοῦ ὁμοτρόπου ἀδελφοῦ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀριστείδου ἄγαμος καὶ διὰ τῆς αὐτοθυσίας του αὐτῆς ἐξασφάλισε εἰς τὴν ἀπορφανισθεῖσαν οἰκογένειαν τὴν πλέον ἐπίζηλον κηδεμονίαν.

Ἡ ζωὴ του ἐν γένει ἦτο ἡ ἐνσώκωσις τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος καὶ τὸ πειστικώτερον κήρυγμα ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον.

Τοιαῦται μορφαὶ ἀναδεικνύονται ἰσχυρότεραι τῆς φθορᾶς τοῦ θανάτου καὶ ὄντως ὡς δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσιν, ἀπολαμβάνουσαι ἀπὸ τὸν Κύριον τοῦ μισθοῦ αὐτῶν.

Μὲ τὴν πεποίθησιν αὐτὴν εὐχόμεθα Ἐκείνος, ὅστις τὸν ἐκάλεσε πλησίον Του νὰ παρηγορήσῃ τὴν δικαίως λυπομένην οἰκογένειάν του, ἥτις δύναται ἐπαξίως νὰ καυχᾶται διὰ τὰς περγαμηνὰς τοῦ μεταστάντος μέλους τῆς.